

Zmizelí chrášťanští čerti

Kam se to dívá?, řeknete si, když stanete před sochou svatého Prokopa u hřbitova v Chrášťanech. Světec v nakročeném postoji vypadá jako člověk, který vleče na vodítku neposlušné štěně, které nechce jít, ohlíží se po něm přes rameno a mrzutý říká: „Tak nezlob a pojď.“ Ale pohled svatého muže směřuje do prázdna, u nohou nemá nic. Divné. Máte pocit, že obraz není úplný, že mu něco chybí. A máte pravdu. Chrášťanský svatý Prokop totiž držel kdysi na silném řetězu čerta. Soše, věnované roku 1721, však pekelníka, údajně bronzového, někdo někdy ukradl. Když ale roku 1832 nechala pětice místních dobrodinců, jejichž jména jsou uvedena na podstavci, sochu opravit, pořídila zároveň nového čerta ze železa, podle místní tradice opravdovou nestvůru. Ohavné strašidlo vydrželo na svém místě do roku 1896, kdy byl u sochy zřízen hřbitov a obec se při té příležitosti rozhodla svatého Prokopa vylepšit. Protože paťatý rarach ze železa byl jenom pro ostudu, požádala obec faráře v Olešné, aby směla nestvůru sundat, a s napětím očekávala jeho odpověď. Duchovní nebyl proti, naopak úmysl Chrášťanských vřele vítal: „Jen s ní bez obav dolů, beztak to není čert, ale figura, která vypadá spíš jak ošklivé zvíře!“ A tak svatému Prokopu vzali i druhého čerta, nového nedostal, a už sto deset let civí do prázdna. O ztracených d'áblech nenajdete na podstavci sochy ani slovo, zato si tu můžete přečíst obě věnování, která připomínají zmíněné opravy. Nápis z roku 1832, psaný hůře čitelným starým písmem, mimo jiné říká, že oprava byla prosbou ke svatému Prokopu, aby vyprosil úrodu země, a obsahuje také naučení: „Nelekej se nikdy zlého, důvěřujte v Boha svého, neboť mocnou rukou brání, před žihnutím hromů uchrání.“ Mladší věnování z roku 1896 jen stručně říká, kdo a proč nechal sochu opravit.

GPS (WGS 84) - N 50 08.340 E 13 40.303

